

Gałkowski Tadeusz Stanisław, ur. 6 IV 1936 r. w Częstochowie, prof. dr hab., absolwent KUL, psycholog.

Studia wyższe na WF odbył w l. 1952-57 i uzyskał dyplom magistra psychologii. Jeszcze w okresie studiów podjął pracę jako psycholog i logopeda w Poradni Foniatrycznej Wojewódzkiej Przychodni Specjalistycznej w Lublinie, gdzie zajmował się diagnozą i rehabilitacją osób z dysfunkcją słuchu i zaburzeniami mowy. W l. 1958-67 pracował kolejno w: Ośrodku Foniatrycznym przy Klinice Otolaryngologii Akademii Medycznej w Warszawie, Stołecznej Poradni Zdrowia Psychicznego, Sanatorium Neuropsychiatrii Dziecięcej w Garwolinie, Sanatorium Rehabilitacji Chirurgii Dziecięcej w Konstancinie. W l. 1964-74 był konsultantem psychologicznym polsko-amerykańskich badań nad wczesną opieką nad dzieckiem głuchym. Na podstawie zebranego tam materiału przygotował pracę doktorską. Zainteresowania badawcze Gałkowskiego dotyczyły przede wszystkim wczesnej diagnostyki rozległych zaburzeń rozwojowych dzieci. W 1966 r. uzyskał z Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej stypendium i odbył staże w prestiżowych ośrodkach, zajmujących się zagadnieniami wczesnej diagnozy i terapii dzieci z wielorakimi zaburzeniami rozwojowymi we Francji, Włoszech, Szwajcarii i Austrii. Od 1968 r. rozpoczął karierę akademicką, pracował początkowo w Katedrze Psychologii ATK w Warszawie. Pracę doktorską przygotował pod kierunkiem Lidii Geppertowej i uzyskał w 1969 r. stopień doktora na Wydziale Filozoficzno-Historycznym UJ. Wyniki własnych badań oraz doświadczeń zdobytych w pracy klinicznej oraz w czasie staży zagranicznych zawarł w pracy *Dzieci specjalnej troski. Psychologiczne podstawy rehabilitacji dzieci upośledzonych umysłowo* (Warszawa 1972, 1979²), która stała się książką habilitacyjną. Publikował także w czasopismach polskich i zagranicznych, m.in. w: „Folia Phoniatria”, „Psychotherapy and Psychosomatics”, „Acta Paedopsychiatria”, „Developmental Medicine and Child Neurology”, „Revue de Neuropsychiatrie Infantile”, „Rééducation Orthophonique” oraz „Frontiers in Psychology”. W 1974 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego na Wydziale Humanistycznym UMCS w Lublinie, gdzie pełnił także funkcję wicedyrektora Instytutu Psychologii. Od 1978 r., po uzyskaniu tytułu profesora, pracował w Katedrze Psychologii Wychowawczej UW, a potem jako kierownik Katedry Psychologii Rehabilitacyjnej. Współpracował także z Akademią Wychowania Fizycznego Józefa Piłsudskiego w Warszawie, gdzie na Wydziale Rehabilitacji kierował Pracownią Pedagogiki Specjalnej i Psychologii Rehabilitacyjnej, a w l. 2005-08 pełnił funkcję prorektora ds. nauki i współpracy międzynarodowej. Od lipca 2005 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego na Uniwersytecie Humanistyczno-Społecznym w Warszawie, najpierw w Katedrze

Neurorehabilitacji Wydziału Psychologii, a następnie jako kierownik Katedry Psychologii Rozwoju i Edukacji.

Tematyka prac badawczych Gałkowskiego koncentruje się wokół psychologicznych uwarunkowań procesu rehabilitacji ze szczególnym uwzględnieniem rozległych zaburzeń rozwojowych oraz problematyki procesu porozumiewania się. Jest pionierem badań w zakresie wczesnej diagnozy i terapii dzieci z dysfunkcją słuchu, a także dzieci z autyzmem. W 1982 r. zorganizował pierwszą w kraju klasę dla dzieci z autyzmem w Szkole Specjalnej nr 243 w Warszawie. Jest założycielem i przewodniczącym 2 organizacji pozarządowych o charakterze ogólnokrajowym – Polskiego Komitetu Audiofonologii i Krajowego Towarzystwa Autyzmu. Pełni też funkcję redaktora naczelnego czasopism naukowych „Audiofonologia” oraz „Dziecko Autystyczne”. Opublikował wiele książek i rozpraw naukowych, m.in.: *Rehabilitacja dzieci głuchych w wieku przedszkolnym* (Warszawa 1973), *Rozwijanie zdolności dziecka* (Lublin 1977), *Développement et éducation des enfants sourds et malentendants* (Paris 1994), *Dziecko autystyczne w środowisku rodzinnym i szkolnym* (Warszawa 1995), *Jak zrozumieć swoje dziecko. Pierwsze sześć lat życia* (Warszawa 2003). Jest inicjatorem i współautorem obszernej monografii *Psychologia dziecka głuchego* (Warszawa 1978, 1988³). Za swą działalność naukową i dydaktyczną został wyróżniony 2-krotnie nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki oraz kilkakrotnie nagrodami rektorskimi, a w 1977 r. Srebrnym Medalem Miasta Paryża.

Ewa Domagała-Zyśk